

ва да се повърне бързо. В края на писмото си той прибавя: „от сега вече Ангел Кънчев остава с мене на нашата работа до край“. Това значи, че помощника се прибира в Ловеч и става постоянен член на Привременото Правителство. За Общия нито дума. Второто писмо — до войводата Хитов е още по-важно. Хитов писал по-рано на апостола, какво европейската политика била такава, че никой не искал да помага на българите. Хитов дошел до убеждение да се побърза с възстановието, защото, ако се забави, той се бои да не подпаднат българите под друг по-як господар. Левски в писмото си му отговаря така: „не трябва бързване, защото ние едва от осем месеца (откак се наредило Привременото Правителство в България) сме се заловили да работим по чисто български, и то в България. На никакви външни думи нема да се облягаме, нито пак чужди съвети ще слушале, па и опита ни показва, че бързатата работа излиза *ялова*. А пак страха ви, че щели сме да попаднем под по-як господар, е май неуместен. Ние се готвим, както можем, в духа и естествената сила на народа ни. Вие казвате, че най-главното е да се пригответи народа извътре. Ала ние ви питаме: самичък народа може ли да се пригответи за бой? Нали трябва главатарите му повече и по-сигурно да го пригответят? Не трябва ли те всеки ден да се намират между него, да държат ред и тишина, да предпазват от издайство и да поправят всичко на време? Не, брате; прика-